

Ririro

Velika kobasica

Nekada davno u jednom gradu vladala je velika glad. Ujutru bi deca dobijala od majke samo parče hleba i gutljaj mleka. Iako su bili jako gladni, pre večere ne bi dobili ništa više. Majku je bolelo što su joj deca gladna, ali jednostavno nije bilo više hrane.

Pacovi i miševi, mačke i psi su već bili pojedeni i nije bilo nade u bolje dane. Da stvar bude gora, celo leto je padala kiša pa nije bilo žetve sa njive. Nigde se nije čuo dečiji žamor, nigde se deca nisu veselo igrala, nigde se nisu videla srećna lica. Svi su bili tužni. Sve prodavnice su bile zatvorene, a nekada prometne ulice sada su bile napuštene. Sve je propalo.

U tim teškim vremenima najstariji i najmudriji ljudi iz grada su se okupili da razgovaraju. Glad je morala da prestane. Svaki učesnik je došao sa predlogom, ali ništa nije bilo dovoljno dobro. Prošao je mesec dana, a nisu našli nikakvo rešenje, tada su oni najmudriji ustali i rekli: „Zbog svih beda ljudi su postali malodušni. Naša je dužnost da ih oraspoložimo. Da zaborave na teška vremena.“

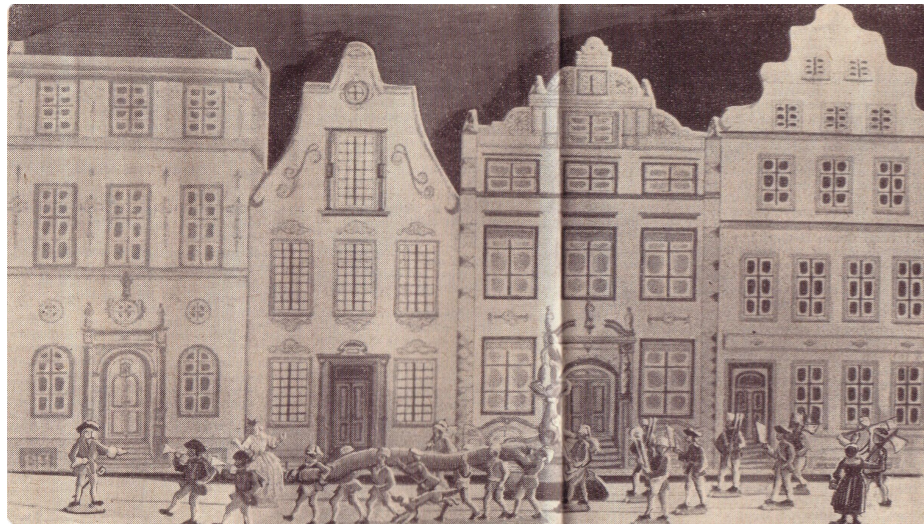
Ostali prisutni su se složili i odlučeno je da se od poslednjih kovanica u gradskoj blagajni napravi velika kobasica i da svaki građanin dobije po komad.

Grad je bio tik uz more, pa su dvojica ljudi otišla čamcem po svinje, biber, so i ostale začine, jer se u blizini grada ništa nije moglo naći. Posle nekoliko nedelja vratili su se sa brodovima punim hrane. Svi mesari u gradu morali su da dođu u gradsku kuću i tamo su dobili nalog da naprave jednu veliku kobasicu.

Mesari su to radili sa zadovoljstvom! Za mesec dana napravili su kobasicu kakvu niko do tada nije video. Ispred gradske kapije bio je postavljen veliki teren za zabavu. Veliki štapovi sa cvećem i šarenim zastavama odavali su prazničnu atmosferu. Tu se nalazio i ogroman sto na koji su stavili kobasicu.

A to je bio veeliki posao! Dugačak red od po dvoje ljudi jedan pored drugog nosio je kobasicu na velikim štapovima do stola. Ispred su bili gradski muzičari, sa bubnjem, trubom i frulom, zatim gradonačelnik i članovi veća.

Kada su stigli na teren, kobasica je spuštена i muzičari su svirali veselu muziku. Nakon toga je gradonačelnik održao govor, a školska deca su pevala pesme. Onda su počeli da dele kobasicu. Trebalo je da vidite srećna lica dece!

Ako dugo niste jeli, velika je sreća da možete da jedete koliko želite. Posebno za decu. Nakon što su svi završili sa jelom, ostalo je još mnogo od kobasice. Svima je bilo dozvoljeno da ponesu kući onoliko kobasice koliko su mogli.

Bila su potrebna dva cela dana i noći da se kobasica iseče i podeli. Kada se to završilo, građani su ponovo imali nadu u budućnost. Deca su se smejala i ponovo su bila srećna. Sledeće godine žetva je bila uspešna i glad je prestala. Svuda u svetu deci se priča priča o velikoj kobasici. Ko god čuje ovu priču, pođe mu voda na usta.